

A golden Eucharistic medal is held in the palms of two hands, which are joined in a prayerful gesture. The medal features a central crucifixion scene with the Virgin Mary and the Apostle John the Apostle. The background is dark, and the lighting is warm, highlighting the hands and the medal.

De Heilige Eucharistie

Enkele bezinningen

Verantwoordelijke uitgever van deze brochure:
Michaël Dekee

Eerst uitgave 2017
Verbeterde uitgave 2026

*Eerherstel aan
het Heilig Sacrament*

Eerherstelheiligsacrament.org
Gegroetokruis.org

1. Eucharistische mirakelen bewijzen Christus' tegenwoordigheid

Eucharistisch mirakel van Lanciano.

Doorheen de hele kerkgeschiedenis zijn er meer dan 150 Eucharistische mirakelen gebeurd, in alle hoeken van de wereld. En er blijven nieuwe wonderen gebeuren tot op vandaag. Wonderen kunnen verschillend van aard zijn: zo zijn er bloed- en vleeswonderen (hosties die in vlees veranderen en/of waar bloed uit komt), conserveringswonderen (geconsacreerde hosties die niet vergaan), brandwonderen (hosties die onaangeroerd uit het vuur gehaald werden) en boomwonderen (hosties die in een boom werden gestopt en waar een miraculeus kruis uit groeide of werd gemaakt). Het oudst bekende wonder is dat

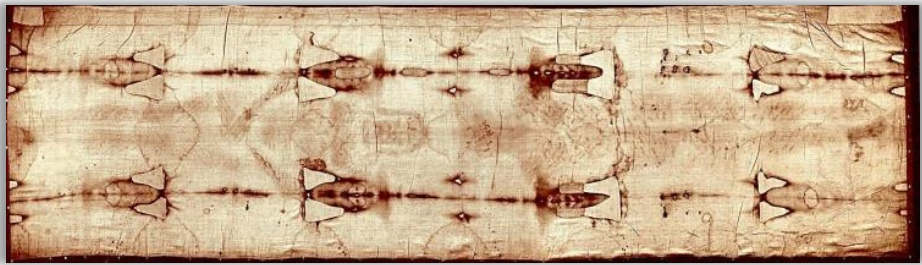
van Lanciano, Italië, dat gebeurde omstreeks het jaar 750. Het meest recent goedgekeurde wonder is dat van Legnica in Polen, dat plaatsvond in 2013.

Het wonder van Legnica. In een geconsacreerde Hostie die op de grond was gevallen en in water was gelegd, verscheen een rode vlek: een hartvormig stukje hartspierweefsel.

Ook in België en Nederland vonden er in de loop van de eeuwen verschillende Eucharistische mirakelen plaats waaronder in Herentals, Brussel, Gent, Bois-Seigneur-Isaac, Viversel, Middelburg, Amsterdam en Boxmeer.

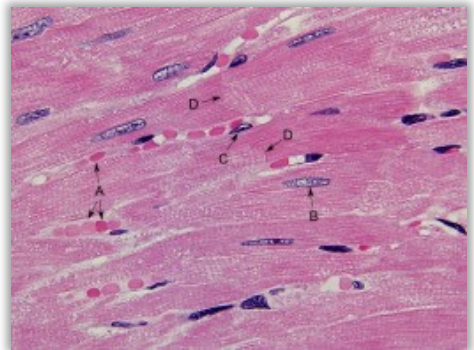
Alle Eucharistische mirakelen die wetenschappelijk worden onderzocht, krijgen steeds dezelfde conclusie: het vlees is weefsel van de hartspier van een man van ongeveer 30 jaar, in doodstrijd; het bloed is menselijk: het heeft menselijk DNA en heeft bloedgroep AB. Het weefsel en het bloed van alle onderzochte mirakels is duidelijk afkomstig van één en dezelfde persoon. Bovendien is bloedgroep AB relatief zeldzaam, behalve bij mensen uit het Midden-Oosten en onder Joden.

Lijkwade van Turijn.

Voorbeelden van Eucharistische wonderen die werden onderzocht zijn die van Lanciano (Italië); Tixtla (Mexico); Legnica (Polen); Buenos Aires (Argentinië). Opvallend is dat de resultaten van het bloedonderzoek overeenkomen met die van het onderzoek van de Lijkwade van Turijn. Ook daar vond men dat de aanwezige bloedsporen bloedgroep AB hadden.

	GROUP A	GROUP B	GROUP AB	GROUP O
Erythrocytes				
Antibodies			none	
Antigenes				none

Dr. Castañón is een wetenschapper die eigenlijk een overtuigde atheïst was, maar zich bekeerde tot het katholiek geloof toen hij een Eucharistisch wonder onderzocht. Hij getuigde hoe de verbazingwekkende resultaten van het onderzoek van het wonder van Buenos Aires van de jaren 1990 hem met verstomming sloegen. Hij liet het staal onderzoeken in verschillende laboratoria, zonder te zeggen waar het van afkomstig was. Eén van de onderzoekers vroeg hem: "Leg mij eens uit hoe jij het hart uit een dode persoon haalt en het levend tot mijn lab in New York brengt?" Hij had de spiervezels namelijk nog zien bewegen. Dr. Castañón vertelde hem toen: "Het is niet wat je denkt. Dit staal komt van een geconsacreerde Hostie." De onderzoeker wist niet waar hij het over had en was met stomheid geslagen.

Eucharistisch wonder van Buenos Aires, 1996.

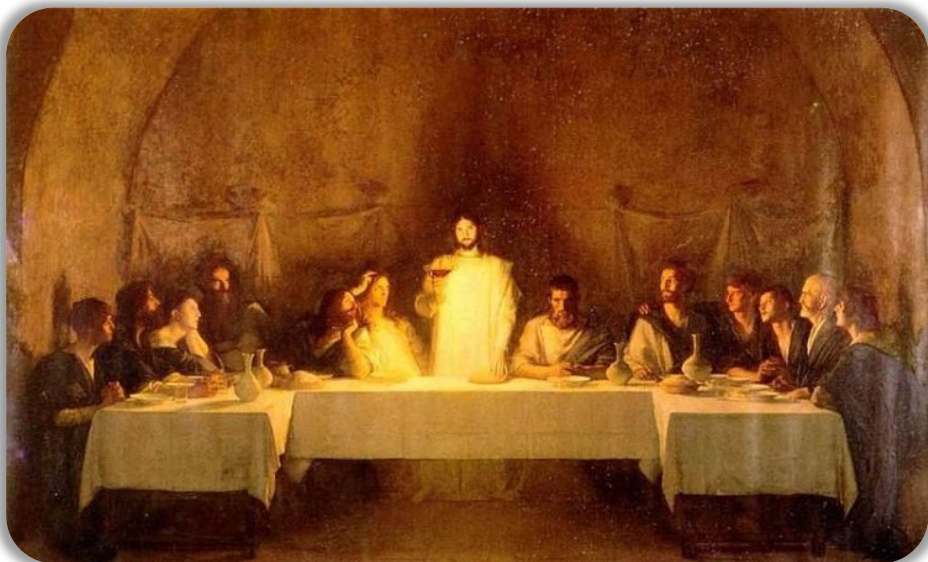
Dr. Castañon nam toen ook contact op met de onderzoekers van het Eucharistisch wonder van Lanciano (dat een grove 1300 jaar eerder plaatsvond), en die zeiden dat zijn resultaten overeenkwamen met die van hen: "Het weefsel is afkomstig van dezelfde persoon." Het bloed en het DNA is namelijk hetzelfde.

Waarom gebeuren deze wonderen?

God laat deze wonderen geschieden om de mensen te helpen te geloven in de Werkelijke Tegenwoordigheid van Jezus Christus in dit Heilig Sacrament. Eén van de steevaste tekenen van een Eucharistisch mirakel is dat het geloof weer toeneemt en de mensen weer meer eerbied hebben voor Jezus in dit Sacrament. Vaak kwam er een hele bedevaart op gang en werden er plechtige processies gehouden ter ere van het 'Sacrament van Mirakel'. Zonder deze wonderen zou het geloof en de liefde voor dit Sacrament reeds lange tijd uitgedoofd zijn, want zij zijn hét bewijs bij uitstek dat Christus letterlijk bedoelde wat hij heeft gezegd in het Evangelie: Ik ben het levende brood, dat uit de hemel is neergedaald. Als men van dát brood eet, zal men leven in eeuwigheid. En het brood dat Ik zal geven, is mijn vlees, voor het leven van de wereld. (Joh. 6,50-52)

Echter, ondanks de talloze wonderen en wetenschappelijke bewijzen geloven velen nog steeds niet. Daarom is het belangrijk om deze wonderen, die vaak in de doofpot gestopt worden, meer bekend te maken.

2. Het Heilig Misoffer is de Liefde der liefdes – wie kan dit bevatten?

De Heilige Mis – het moment van de consecratie, het heiligste moment – is waar Jezus zich totaal geeft, en is niets anders dan het uiterste Liefdesbewijs van Jezus, de Mensgeworden Zoon van God. Toen Hij dit Sacrament instelde tijdens het Laatste Avondmaal, gaf Hij zich totaal, net zoals hij daags erop zich totaal zou geven aan het Kruis. Het Misoffer is dan ook het onbloedig Kruisoffer en deze twee zijn in hun diepste wezen één: een offer van uiterste Liefde. Liefde van een God voor zijn arme zondige schepseltjes. Wie kan dit bevatten? Is er nog iemand die ons meer bemint dan Hij?

De Zalige Anna Katharina Emmerick (+ 1824) mocht in haar visioen over het Laatste Avondmaal aanschouwen hoe Jezus zich tot het uiterste gaf tijdens de consecratie:

*Toen werd de schotel van man tot man in de kring doorgegeven en allen wasten er hun handen in. Ik weet niet zeker of dit alles precies in deze volgorde gebeurde, maar dit alles en tal van andere bijzonderheden, die mij sterk aan de H. Mis herinnerden, beschouwde ik met grote ontroering. **Onder deze handelingen***

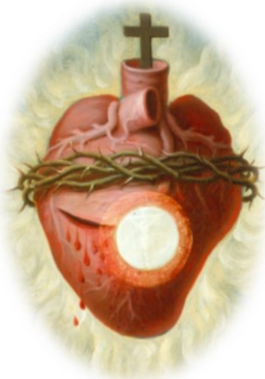
werd de Heer steeds inniger. Hij zei dat Hij hun thans alles wilde geven wat Hij bezat, namelijk zichzelf. Toen was het alsof Hij zich geheel in liefde uitstortte en ik zag Hem gans doorzichtig worden: Hij was een gedaante van licht.

Terwijl geheel zijn voorkomen deze innigheid uitstraalde, brak Hij onder gebed het brood op de vooraf ingekerfde groeven en stapelde de stukken op elkaar op de pateen. Met zijn vingertoppen brak Hij nog een weinig van het eerste stuk en liet het in de kelk vallen. Op het ogenblik dat Hij dit deed, kreeg ik de voorstelling als ontving de H. Maagd, ofschoon hier niet lichamelijk aanwezig, het H. Sacrament op geestelijke wijze. Ik weet thans niet meer hoe ik dit zag, maar het kwam mij voor dat ik haar uit de ingang van de zaal naar de open zijde van de tafel zag vooruit zweven, en, na tegenover de Heer gekomen te zijn, het H. Sacrament zag ontvangen; daarna zag ik haar weer niet meer. Jezus had haar 's morgens te Betanië gezegd dat Hij op geestelijke wijze zijn paasmaal met haar zou houden en Hij had haar ook het uur bepaald, waarop zij, in gebed afgezonderd, het in de geest of in vervoering zou ontvangen. De Heer bad en leerde verder; al zijn woorden gingen als een stroom van vuur en licht uit zijn mond in de apostelen over, behalve in Judas. Hij nam nu de pateen met de stukken brood – ik weet niet meer precies of Hij die op de kelk had gezet – en sprak: **“Neemt en eet, dit is mijn Lichaam dat voor U geleverd wordt.”** Als zegenend bewoog Hij hierbij zijn rechterhand boven de pateen, en terwijl Hij dit deed, ging een glans van Hem uit. Zijn woorden waren lichtend en ook de stukken brood die zich glanzend in de mond der apostelen stortten; het was of Hijzelf in hen binnen vloeide; allen zag ik van licht doordrongen, behalve Judas, die alleen duister bleef. Eerst reikte Jezus aan Petrus en daarna aan Joannes het H. Sacrament uit; vervolgens gaf Hij een teken aan Judas, die schuin tegenover Hem zat, te naderen. Judas was de derde aan wie de Heer het H. Sacrament toereikte, doch zijn woord week terug van de mond van de verrader. Ik was zo ontsteld, dat ik niet meer juist kan zeggen wat ik daarbij ondervond.

Jezus echter voegde Judas deze woorden toe: **“Wat gij van plan zijt te doen, doe dat spoedig!”** Dan gaf Hij verder het H. Sacrament aan de overige apostelen; zij naderden twee en twee en de een hield voor de ander onder de kin een kleine stijve, omzoomde doek die op de kelk gelegen had. Jezus hield nu ook de kelk bij de beide hengsels omhoog ter hoogte van zijn aangezicht en sprak de woorden der instelling erover uit als sprak Hij IN de kelk. Onder deze handeling was Hij geheel lichtend, verheerlijkt en als doorschijnend: Hij ging over in datgene wat Hij gaf. Hij liet Petrus en Joannes drinken uit de kelk, die Hijzelf in zijn

handen hield en zette hem daarna neer. Joannes schepte nu met de kleine lepel van het H. Bloed uit de kelk in de kleine bekers, die door Petrus aan de overige apostelen toegereikt werden; elke kleine beker diende voor twee van hen en zo nuttigden zij het H. Bloed.

Zoveel liefde! Liefde zonder einde en zonder maat! Wat Jezus deed bij het Laatste Avondmaal en vervolgens op Golgotha herhaalt Hij in iedere heilige Mis. En die Liefde mogen wij ontvangen als wij ter Communie gaan! De vereniging die dan plaatsgrijpt is zo intiem en niet onder woorden te brengen. Is het toeval dat de vele Eucharistische wonderen steeds

aantoonden dat de Heilige Hostie een stukje van het Heilig Hart van Jezus is? Het Hart waarmee Hij ons zo bemint, het Hart door de H. Geest in de schoot van Maria gevormd... Vele heiligen waren zich ten volle bewust van de grootsheid van dit Offer en de Liefde die Jezus ons hiermee toont, waardoor ze vaak tranen van liefde weenden tijdens de Mis en na het ontvangen van de H. Communie.

Hoe staan wij tegenover zoveel liefde? Denken wij ook aan het Kruisoffer bij de consecratie en de opheffing van de H.H. Gedaanten, en de uiterste Liefde die Hij ons daardoor betoonde (ja, liefde met een hoofdletter)? Verenigen wij ons met de Allerheiligste Maagd en de H. Johannes op Golgotha? Nog vaak zijn we te verstrooid tijdens de Mis en verenigen we ons in de geest nog niet genoeg met het mysterie dat plaatsgrijpt.

Het is goed om tijdens dat moment ons zowel Christus tijdens het Laatste Avondmaal, als Christus op Golgotha voor de geest trachten te halen.

Belangrijk is ook dat de H. Mis met liefde en eerbied wordt opgedragen. Een voorbeeld van heiligheid onder priesters is wel de Heilige Pater Pio. Welk een liefde en welk een vurigheid tijdens het opdragen van de Heilige Mis! De mensen kwamen dan ook van heinde en verre om een H. Mis van hem te kunnen bijwonen. Pater Valentinus, het heilig paterke van Hasselt (+1905), was ook zo iemand die zeer innig verbonden was met Christus tijdens het H. Misoffer. Tijdens de consecratie scheen hij geheel opgenomen in dit heilig mysterie. Andere bekende heilige priesters zijn o.a. de Heilige Jean-Marie Baptiste Vianney (de H. Pastoor van Ars) , de Heilige Don Bosco, de Zalige Priester Poppe... Hun vurige liefde voor het Allerheiligste maakte van hen dan ook heiligen.

Laten we dan ook bidden dat de priesters weer vurig mogen worden en bewust van hun verheven zending als priester. Want zonder priesters is er geen Eucharistie, geen Communie, geen H. Sacrament en dus geen Werkelijke Tegenwoordigheid van Jezus – zonder Jezus, die de Hoeksteen is, is er geen Kerk; en Pater Pio zei ooit: **"Het zou makkelijker zijn voor de wereld om te overleven zonder de zon dan zonder de H. Mis."**

3. Extasen van heiligen tijdens de H. Mis – en miraculeuze Communies

Extasen tijdens de Heilige Mis

De H. Franciscus Xaverius (+1552) ervoer een lange extase toen hij op missie was in India. Hij was van plan om met de vicekoning enkele zaken te regelen. Toen zijn assistent, Andreas, naar hem toe gezonden werd om hem daaraan te herinneren, vond hij hem zittend op een lage stoel vóór het tabernakel met zijn gezicht opgeheven en zijn handen boven zijn borst gekruist. Aarzelend om hem te storen, fluisterde Andreas tenslotte hem zijn boodschap in, maar de H. Franciscus reageerde niet. Twee uur later werd hij in dezelfde positie teruggevonden, maar deze keer sloeg Andreas erin hem te doen rechtstaan. Toen de H. Franciscus te weten kwam hoe lang hij in extase was geweest, bereidde hij zich direct voor op zijn afspraak. Maar toen hij onderweg was, ging hij opnieuw in extase. Hij stond bewegingsloos in de straat tot zonsondergang, toen hij terugkeerde van zijn extase en weer naar huis ging. "Mijn zoon," zei hij tegen Andreas, "we moeten de vicekoning een andere dag bezoeken. Deze dag heeft God voor zich alleen gewild."

De H. Ignatius van Loyola (+ 1556), de stichter van de Jezuïetenorde, had naar verluidt op z'n minst een uur nodig om zich voor te bereiden op de Heilige Mis. Terwijl hij aan het altaar stond, ging hij vaak in extase, die vaak lange tijdsperioden in beslag namen, en periodiek vond hij het onmogelijk om zijn dagelijkse Mis te doen door zijn liefdevolle aanbidding en diepe contemplatie van het H. Sacrament.

De H. Franciscus Borgia (+1572), die de orde van de Jezuiten binnentrad na de dood van zijn vrouw, ervoer zo'n extatische vereniging van zijn ziel met de Verlosser dat hij vaak de Mis begon in de morgen en het beëindigde bij de Vespers (het avonduur van het goddelijk officie). Vanwege de lengte van zijn Missen, offerde hij zelden de Mis voor het publiek.

De H. Theresa van Avila (+1582) ging vaak in extase nadat ze de H. Communie ontving, en vaak op de plaats van het ontvangen. Het werd dus de gewoonte dat de zusters haar terug begeleidden naar haar plaats in de kapel. Eens in Toledo, aan het einde van de Mis, werd ze door de portierster leunend tegen een muur gevonden, bewegingloos en in extase. Hoewel de portierster haar ruw wilde rechtekken, bleef de H. Theresa in extase "zoals een standbeeld" tot Gods aangeduide tijd. In haar autobiografie vertelt ze in hoofdstuk 39: "Ik assisteerde tijdens de Mis en ik ging te communie. Ik weet niet hoe ik het deed. Ik dacht dat ik daar slechts een korte tijd was en ik was verbaasd toen de klok luidde en ik zag dat ik in die staat van extase was geweest voor twee uur."

Terwijl de H. Filippus Neri (+1595) zijn eerste H. Mis deed, was hij zo overweldigd door vertroosting en vreugde dat hij amper in staat was om de wijn en het water in de kelk te gieten vanwege het overmatig trillen van zijn handen, dat voortduurde tot het einde van het H. Misoffer. Zijn extasen, vooral tijdens de opheffing en de Communie, waren zo intens dat hij het vaak nodig achtte om tegen het altaar te leunen om te vermijden dat hij zou vallen. Zijn extasen waren zo frequent dat de Mis twee uur of meer duurde. Omwille van deze reden moest hij de Mis celebreren in een private kapel.

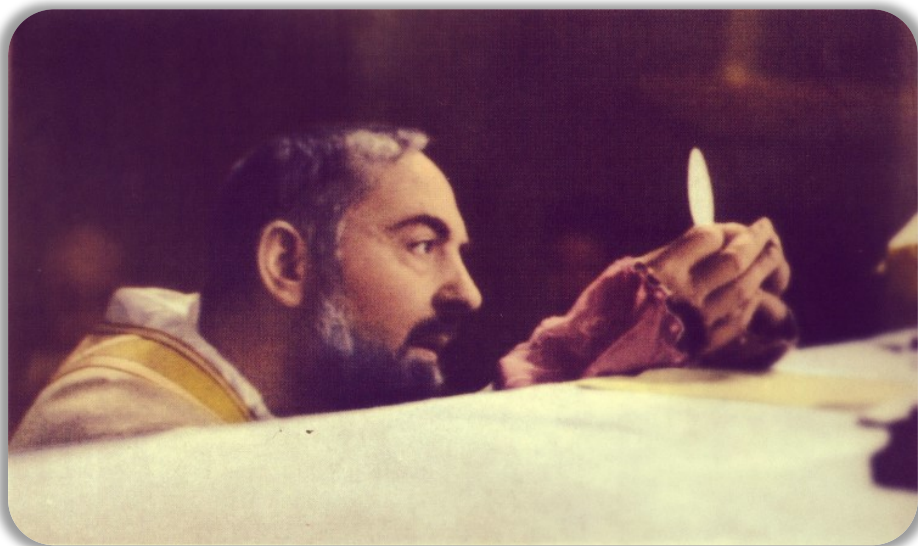
Terwijl de H. Margareta-Maria Alacoque (+1690) herstelde van een zware ziekte in haar vroege kloosterleven, vroeg ze toelating van de overste om in aanbidding voor het tabernakel te blijven gedurende de hele nacht van Witte Donderdag – de nacht die de instelling van het H. Sacrament gedenkt. De overste gaf toelating. Margareta bleef voor het tabernakel van half negen 's avonds tot de volgende morgen, bewegingloos geknield en in extase – tot de zusters zich

verzamelden voor de Priem (gebed na de Laudan), toen ze hen vergezelde zonder enig teken van moeheid.

De stichter van de Orde van de Congregatie van de Meest Heilige Verlosser (Redemptoristen), De H. Alphonsus Liguori (+1787) was vaak opgenomen in extase vóór het H. Sacrament en werd vaak gehoord zeggende: "O mijn God, mijn Liefde, O altijd durende Liefde, ik hou van U!" Het is gezegd dat geen enkel andere heilige Jezus in het H. Sacrament zo vaak bezocht als de H. Alphonsus. Hij moedigde de veelvuldige bezoeken aan het H. Sacrament aan en schreef zelfs een traktaat "Bezoeken aan het Meest Heilige Sacrament van het Altaar", wat in verschillende talen werd vertaald, tot welzijn van talloze zielen. Toen hij niet meer in staat was om het H. Misoffer zelf op te dragen, vanwege zijn hoge leeftijd, vroeg hij om hem in de kerk te dragen, waar hij dan vijf of zes Missen bijwoonde en vijf tot zes uur in gebed doorbracht vóór het H. Sacrament. De Heilige zei vaak: "Eén ding is zeker, dat naast de H. Communie er geen daad van aanbidding zo behagend is aan God, en geen zo nuttig als het dagelijks bezoek aan onze Heer Jezus Christus in het Heilig Sacrament verblijvend op het altaar. Weet dat je in één kwartier die je spendeert vóór Jezus in het Heilig Sacrament je meer verkrijgt dan in alle goede werken van de rest van de dag."

De H. Pater Pio (+1968) was de eerste priester die gestigmatiseerd was met de wonden van Christus. Zijn extasen tijdens de Heilige Mis zijn goed gedocumenteerd. Hij stond op om 3 uur 's morgens en spendeerde uren in gebed voordat hij naar het altaar ging. Tijdens de H. Mis ging hij in een extatische toestand waarin hij de Passie van onze Heer zag en zijn pijn ervoer. Hij bekende eens aan een medebroeder: "Al wat Jezus heeft geleden in Zijn Passie, lijd ik inadequaar, voor zover het mogelijk is voor een menselijk wezen..." Vanwege zijn mystieke toestand was de heilige pater niet op de hoogte van de tijd en moest hij vaak aangemoedigd worden om verder te doen en voort te gaan naar het volgende deel van de Mis. Sommige van zijn Missen duurden wel vier uur of meer.

Tranen

De Heilige Clara (+1253) weende vaak vóór het H. Sacrament. Een tijdgenoot verhaalt: "Toen Clara te Communie ging, weende ze warme tranen van liefde en was ze vervuld met het grootste ontzag en de grootste eerbied tegenover de Heer van Hemel en Aarde die zich zo klein maakte. Ze weende zoveel dat het leek alsof haar hart werd uitgestort. Voor haar was de gedachte aan de geconsacreerde Hostie zo ontzag inboezemend als die aan God de Schepper van alle dingen. Zelfs in ziekte dacht ze altijd perfect aan Christus en dankte ze Hem

voor alle lijden, en hiervoor bezocht de gezegende Christus haar vaak en hij troostte haar, en gaf haar grote vreugde in Hemzelf.”

De H. Felix van Cantalice (+1587) was een nederige lekenbroeder van de orde van de Capucijnen, die erom bekend staat dat hij tranen van wroeging weende op vele momenten tijdens het dienen van de Heilige Mis. Met grote moeite zou hij het Confiteor (schuldbelijdenis) herhalen en niet in staat zijnde zijn tranen te onderdrukken, vond hij het meest moeilijk om het “Domine non sum dignus” te zeggen (Heer, ik ben niet waardig). Na de H. Communie bedankte hij de Heer met grote innigheid tot het tijd was om uit het klooster te vertrekken om aalmoezen bijeen te garen.

De H. Franciscus van Podas (+1713) achtte zich onwaardig om zijn God aan te raken en weende onophoudelijk tijdens het celebreren van de H. Mis. Bij de opheffing van de Hostie beefde zijn hele lichaam en kon hij zijn verzuchtingen niet weerhouden.

De H. Ignatius van Loyola was ook een heilige die de gave van tranen had. Na één van zijn Missen, voelde een vreemdeling die hem niet kende, medelijden met hem. Hij benaderde vader Strada, die net de Mis van de H. Ignatius had gediend en hij zei tegen hem: “Hij die net de Mis heeft gedaan, moet zichzelf inderdaad een grote zondaar beschouwen. Laat ons hopen dat God hem vergeven heeft. Hij heeft genoeg geweend.”

Een ander die tranen weende voor het Sacrament van het Altaar was de H. Franciscus Solano (+1610), afkomstig van Andalusië, Spanje. Hij was reeds godvruchtig en contemplatief in zijn jeugd. Hij communiceerde regelmatig en devoot en was in staat om, vanwege zijn stichtend voorbeeld, andere jongeren tot een gelijkaardige devotie te brengen. Op de leeftijd van 20 jaar trad hij in bij de Franciscanen en werd hij priester. Vervolgens werd hij op missie gezonden naar Zuid-Amerika. Zoals vele andere heiligen, was hij niet in staat om de H. Mis

te celebreren zonder het vergieten van veel tranen. Omwille van deze reden, en vanwege zijn andere mystieke begenadigingen, dienden de leden van zijn orde om beurt zijn Mis, wat ze als een privilege beschouwden. Ook de vicekoning en de president van de Koninklijke Raad van Peru woonden regelmatig zijn Missen bij.

Miraculeuze ontvangsten van de Heilige Communie

Eén van de bekendste voorvallen van miraculeuze Communies is deze in Fatima in 1917. Het was bij de derde verschijning van de Engel:

“De derde verschijning”, schrijft Lucia, “moet dunkt me, hebben plaats gehad in oktober of einde september. Want wij gingen toen de namiddaguren niet meer thuis doorbrengen. Wij gaan van de Pregueira (een kleine olijfgaard van mijn ouders) naar de grot (van de Cabeço)... daar bidden wij ons rozenhoedje en het gebed dat de Engel ons de eerste keer had geleerd. Terwijl wij ons hier bevonden, verscheen hij ons de derde maal, met in de hand een kelk en boven de

kelk een Hostie, waaruit enige bloeddruuppels in de kelk vielen. Hij liet de kelk en de Hostie in de lucht zweven, knielde neer op de grond en bad driemaal volgend gebed:

“Allerheiligste Drie-eenheid, Vader, Zoon en Heilige Geest, ik aanbid U diep en ik offer U op, het allerkostbaarste Lichaam en Bloed, de ziel en de Godheid van Jezus Christus, tegenwoordig in alle heiligdommen van de aarde, tot eerherstel van de versmadingen, heiligschennissen en onverschilligheid waardoor Hij beledigd wordt. En om de oneindige verdiensten van Zijn allerheiligste Hart en van het Onbevlekt Hart van Maria bid ik U om de bekering van de arme zondaars.”

Dan stond de Engel op en nam weer de kelk en de Hostie. De Hostie gaf hij aan mij en de inhoud van de kelk gaf hij te drinken aan Jacinta en Francisco. Daarbij sprak hij de woorden: "Neemt en drinkt het Lichaam en het Bloed van Jezus Christus, vreselijk beledigd door de ondankbare mensen. Bied eerherstel voor hun misdaden en troost uw God." Opnieuw knielde hij neer op de grond en herhaalde driemaal met ons hetzelfde gebed: "Allerheiligste Drie-eenheid,..." Dan verdween hij.

Aangegrepen door de macht van het bovennatuurlijke dat ons omgaf, volgden wij de Engel in alles na. Dat wil zeggen: wij wierpen ons ter aarde zoals hij, en herhaalden de gebeden welke hij voorbad. De invloed van Gods tegenwoordigheid was zo intens, dat hij ons helemaal in beslag nam en ons bijna totaal vernietigde. Hij scheen ons zelfs te beroven van het gebruik van onze zintuigen gedurende lange tijd. Overdag werkten wij als bewogen door hetzelfde bovennatuurlijke dat ons daartoe aanzette. De vrede en vreugde die wij voelden was groot, maar alleen inwendig. De ziel was helemaal in beslag genomen door God. Ook de lichamelijke onmacht die ons drukte, was groot."

Francisco riep uit: "Ik zie graag de Engel. Maar het ergste is dat wij niet meer in staat zijn om iets te doen. Ik kan zelfs niet meer lopen. Ik weet niet wat ik heb."

Enkele dagen later vroeg Francisco aan Lucia: "De Engel gaf u de H. Communie, maar wat gaf hij aan mij en Jacinta?" Jacinta kon niet wachten, tot haar nichtje antwoordde en jubelend kwam zij ertussen: "Hetzelfde, de H. Communie! Hebt ge niet gezien dat het 't H. Bloed was dat uit de Hostie vloeide?" Alsof hem opeens een licht opging, riep Francisco uit: "Nu begrijp ik het! Ik voelde dat God in mij was, maar ik wist niet hoe."

Dan knielde hij neer met zijn zusje en nichtje, en lang, heel lang, herhaalden zij het schone gebed dat de Engel had gebeden: "Allerheiligste Drie-eenheid,.." enz.

De Zalige Anna Maria Taigi (+1837) was een huisvrouw en moeder van zeven kinderen en lid van de Derde Orde van de Meest Heilige Drie-eenheid. Ondanks haar twistzieke echtgenoot, een ziekelijke moeder en de vele afleidingen en ongemakken van haar overbevolkt huis, was Anna Maria vaak in extase. Ze bewerkte ook mirakels van genezing, las de harten en gaf raad aan velen die haar

kwamen opzoeken om voortgang in het spirituele leven te bekomen. Als een dagelijkse communicant, woonde Anna Maria eens de Mis bij in de kerk van St. Karel toen tijdens het Agnus Dei, de Hostie de handen van de priester verliet. Tot ieders verbazing werd het door onzichtbare handen naar de lippen van Anna Maria gebracht.

Verschillende ongewone Communies worden gedocumenteerd in het leven van de H. Catharina van Siena. Omdat ze verzwakt was door geestelijke kwellingen, ging de H. Catharina de kerk van St. Dominicus binnen, maar bleef ze in een hoek, bij een ongebruikt altaar staan. Eén van de zusters zag haar en leidde haar naar de rest van de gemeenschap voor het ontvangen van de H. Communie. Toen het haar beurt was, passeerde de priester zonder haar de Communie te geven. Dit gebeurde nog tweemaal bij een volgende Mis. De heilige aanvaarde dit als een teken van haar onwaardigheid. De prior van het klooster had het echter verboden om haar de Communie uit te reiken om buitengewone manifestaties te vermijden die de grote volksaantallen die men in de diensten verwachtte, zou afleiden. Na de tweede Mis echter, omgaf een fel licht het altaar en in het midden daarvan verscheen een visioen van de H. Drie-eenheid: de Vader en de Zoon gezeten op tronen met de Heilige Geest boven hen in de vorm van een Duif. Een hand van vuur die een Hostie vasthield, kwam uit het visioen. De Hostie werd op de tong van de H. Catharina geplaatst, die in extase was gegaan. De biechtvader verhaalt: "Verschillende individuen die geloofwaardig zijn, verzekerden me dat wanneer ze de Mis dienden waarin Catharina de H. Communie ontving, ze duidelijk zagen dat de heilige Hostie ontsnapte uit de handen van de priester en naar haar mond vloog; ze vertelden me dat dit wonder zelfs gebeurde wanneer ik haar de heilige Hostie gaf; ik beken dat ik het nooit duidelijk heb opgemerkt, enkel toen ik een zekere trilling in de geconsacreerde hostie voelde, toen ik het aan haar lippen aanbood. Het ging haar mond binnen gelijk een klein steentje dat vanop afstand met kracht gegooid werd... Broeder Bartholomew van St. Dominic, professor in de H. Schrift en nu Prior Provinciaal van mijn orde voor de Romeinse provincie, vertelde mij ook toen hij Catharina de H. Communie gaf, hij de heilige Hostie voelde ontsnappen, niettegenstaande zijn inspanningen om het te blijven vasthouden."

Gebed

Vergeef het ons, Heer,
voor de zo vele beledigingen die wij U aandoen
in zo vele kerken, kloosters, gemeenschappen waar ook ter wereld.
Vergeef het ons, Heer,
dat wij zo weinig beseffen wie en wat Gij zijt:
de Zoon van de Allerhoogste, onze God en Hemelse Vader.
Vergeef het ons, Heer,
dat wij U steeds opsluiten in Uw huis
zodat niemand bij U kan komen om U te groeten.
Vergeef het ons, Heer,
dat wij U steeds voorbij lopen alsof Gij hier niet aanwezig zijt.
Vergeef het ons, Heer,
voor de ontelbare keren dat wij voor U komen en U niet groeten.
Vergeef het ons, Heer,
dat wij ons te hoogmoedig wanen om voor U neer te knielen.
Vergeef het ons, Heer,
dat wij U steeds alleen laten en zo weinig komen
om U te troosten in al Uw eenzaamheid.
Vergeef het ons, Heer,
dat wij niet al onze aandacht aan U schenken
omdat wij te veel met onszelf bezig zijn.
Vergeef het ons, Heer,
dat wij zo weinig over Uw Aanwezigheid durven spreken.
Vergeef het ons, Heer,
dat Gij op zo vele plaatsen niet meer de centrale plaats krijgt in Uw huis.
Vergeef het ons, Heer,
dat Gij zo dikwijls aan de kant wordt gezet.
Vergeef het ons, Heer,
dat wij zo dikwijls onze rug naar U toekeren
om in de belangstelling te staan bij de mensen.
Vergeef het ons, Heer,
dat Gij niet bemind wordt zoals Gij verdient bemind te worden.
Vergeef het ons, Heer,
dat wij zo ondankbaar zijn voor Uw Aanwezigheid uit Liefde voor ons,
terwijl wij U steeds zouden moeten danken,
loven en prijzen tot in de eeuwigheid. Amen

“Ik ben het levende brood, dat uit de hemel is neergedaald. Als men van dat brood eet, zal men leven in eeuwigheid. En het brood dat Ik zal geven, is mijn vlees, voor het leven van de wereld.” (Joh. 6,51)